

[Duborg.]

ca. en Femtedel af selve Produktionsfaktorerne, saa vil man gøre denne Skat endnu mere ensidig, endnu uheldigere i sine Virkninger.

Det maa erkendes, at Grundskatten oprindelig var en Formueskat. Alle baade Nationaløkonomer og Historikere er enige om, at Grundskatten ikke i sin Oprindelse er tænkt som en Skat paa Grund, men som en Skat paa Formue, fordi Formue var identisk med Grund. Men naar man nu har fjernet sig saa langt fra det, og Grundværdien kun er ca. en Femtedel af Formueværdien, saa bliver det Grundlag ganske uanvendeligt som Maalestok for Skatteevnen og tjener ikke det samme Formaal, som det kunde for 300 Aar siden.

Dertil kommer yderligere den Vanskelighed, at Prioritering jo nu er almindelig. Ikke mindst i al Landbrugsvirksomhed, men for øvrigt ogsaa for alle Ejendomme i det hele taget, er Prioritering ganske almindelig. Særlig Kreditforeningsvirksomheden har gennemført et storslaaet Prioriteringssystem her i Danmark, og Resultatet deraf er, at nu hører det saa at sige til det normale, at Brugsretten til Jorden ikke er forbundet med den virkelig effektive Grundrente, idet Grundrenten, Jordrenten, opbæres af Prioritetshaveren, medens Skatten paalægges Brugerens, saaledes at den virkelige Grundejer er fritaget for denne Stigning i Grundskatten.

Der kan jo for øvrigt ikke være Tvivl om, at de gamle hævdvundne Skatter, der gaar umærkeligt ind, virker som en Art Prioritering, og man kan sige, at dem har Køberen, Brugerens, overtaget, uden at han fremtidig i Virkeligheden svarer det som en Skat; han svarer det mere som en Prioritet, som en Afgift, der hviler paa denne Ejendom. Men enhver Stigning af denne Beskatning er en Konfiskation af Brugerens Fortjeneste og er den mest ensidige Beskatning af Arbejde og Erhverv, vi har kendt i et helt Aarhundrede.

Derfor er den stærke Stigning, som fandt Sted, og som til Dels sker endnu, et groft Overgreb overfor Brugerne, en uhyre Krænkelser af den almindeligt anerkendte Ejendomsret; og at bygge videre paa et System, der indeholder den Urimelighed, at Kommunalbestyrelser og Amdsraad kan konfiskere bestemte Personers og Erhvervsgruppers Arbejdsfortjeneste gennem en ny Grundskat, hvorved selve Grundejerne slipper fri, er en Inkonsekvens og en Meningsløshed, som der er den største Grund til at paatale.

Det bedste Forslag til en Reform af

vor Skattelovgivning, ja, man kan næsten sige det eneste, der har været i Overensstemmelse med Nutiden og i Pagt med Fremtiden, var Venstres Forslag om en Regulering af Amtsskatterne, idet man her fulgte det, der maa være Ledemotivet i enhver Skatteordning. Man skal nemlig først og fremmest søge at finde, hvad der maa være den hævdvundne Skatteafgift paa Jord, og i saa Henseende kom Venstre til 4 pro mille, et Tal, der sandsynligvis er lidt højt — men vi har jo levet i et Ragnarok af Skatter, og det slipper vi ikke skadesløst ud af, det gør Grundejerne heller ikke — i Forhold til Tiderne forud og i Forhold til hele Prisstigningen; men bortset herfra var det et moderne Princip, man byggede paa, idet man foreslog, at hvad der brugtes udover de 4 pro mille, skulde være almindelig Skattepligt undergivet. Paa denne Maade gaar i Virkeligheden Skatten over til at være en Prioritet og gaar bort fra at være en Erhvervsskat. Jeg mener, jeg kender saa meget til den politiske Udvikling herhjemme og i andre Lande, at jeg kan sige, det altid har været Demokratiets Krav, at en Særbeskatning af enkelte Erhverv var noget af det, der skulde afskaffes efter Enevælden, men det er i meget høj Grad blevet opretholdt i den Form, Ejendomsbeskatningen har haft.

Det er besynderligt, at det System, Venstre gik ind for ved sit Forslag til en anden Ordning af Amtsbeskatningen, fik den Modtagelse, det fik fra de radikale Partiers Side, og navnlig er det besynderligt, at Socialdemokratiet gav det denne Modtagelse; thi den preussiske Regering, der vel bestaar af lige saa gode Socialdemokrater som den danske, har i 1927 fremsat et lignende Forslag. Dette Forslag er ikke færdigbehandlet endnu — det tager selvfølgelig lang Tid at omordne et saa stort Lands Skatteforhold —, men det er ikke det, det kommer an paa, det, der har Interesse, er, at det socialistiske Ministerium i Preussen har foreslaaet en fuldstændig Omordning af det preussiske Grundskattevæsen, gaaende ud paa, at der til Staten skal opkræves 3 pro mille, for visse Grupper af Ejendomme 3,6 og til Kommunerne 6—7,2 pro mille.

Preussen indfører altsaa en fast Skat paa ca. 10 pro mille, og naar man nu ved, hvor højt man kommer op her i Landet, maa man rigtignok sige, at de slipper billigt dernede. Det er imidlertid ikke selve den Sum, de skal betale der-